

- 76 no, ták nesklad se tukaj izključuje,
ker nujno tu je, da ljubezen vlada,
a vsak nesklad nje b i s t v u nasprotuje;
- 79 zakaj to k blaženosti bistvu spada:
da mej se volje božje ták držimo,
da iz vseh se volj le ena volja sklada.
- 82 Na raznih stopnjah torej če stojimo
kraljestva tega, občanom vsem to ugaja:
Kralj hoče to, to voljo vsi častimo.
- 85 Iz volje te naš sveti mir izhaja;
v te volje morje s silnimi koraki
hiti, kar stvarja Bog, kar stvarstvo raja.«»
- 88 Bilò mi jasno je: na stopnji vsaki
je Raj, čeprav Bog ne rosí, ne trosi
povsodi milosti v meri enaki.
- 91 Pa, kakor se zgodi, da gost, ko kósi,
jedí je ene sit, po drugi gleda,
zahvalja se za ono, te še prosi:
- 94 ták moja je takrat bilà beseda,
da izvedel bi od nje, zakaj dotkala
s čolničkom platna ni v zatišju reda.
- 97 »»Popolnost in zasluge«» — je dejala —
»»osrečujó tam više gori ženo,
ki sosestrám je šlar in haljo dala,
- 100 da noč in dan bi mislile na eno,
na Ženina, ki rad sprejmè in mara
obljubo, iz ljubezni Mu storjèno.
- 103 Hiteč za njo, sem deklica, let stara
dovolj, pustila svet in obljubila
slovesno, da odslej me vodi — Klara.
- 106 A zlobnih móž me roka je ugrabila
iz tihega ozidja samostana;
sam Bog ve, kaj potem sem vse prebila.
- 109 A ta-le luč na desni, nespoznana
dotlej ti, s svitom vsem tega planeta
ožarjena takó in obsijana,
- 112 kot jaz bilà enako je zadeta:
bilà ji — nuni — raz glavó sè silo
ji šlara senca svetega je vzeta.
- 115 Pa dasi vrženi nazaj nemilo
u svet, zoper vse pravo in pravico,
s r c e ji še naprej je šlar nosilo.
- 118 Konštanco gledaš v luči tej kraljico:
ki vetru Švabov drugemu rodila
je tretji, da zaključil je trojico.«»
- 121 Zapela je, ko to je izgovorila,
»Ave Marija!« — in zginila izpred óči,
kot težka stvar v tolmunu bi vtonila.
- 124 Moj pògled ji sledil je zginjajoči,
dokler je mogel; ko mi v svitu mine,
spet k cilju, k srca želji najbolj vroči,
- 127 spet k Beatriči pògled se privíne;
al ta mi v óči bliske je streljala,
da izprva nisem nje strpel bližine
- 130 iz vpraševanja sla mi je zastala.

PAV V MESEČINI.

Vesoljnega vodometa mesečina šumlja, šumlja
na bajne pokrajine mojega srca,
iz bilke, iz rože, iz vej kipi za vzdihom vzdih,
v srebrne daljine lije vsemírske žeje dih.

In ko je bila čaša duše polna bisernih snov
je v prostorje tiho zvenečih zlatih zvonov
pav zaklical v noč. — —

Krik njegov bil je misli suličaste zasmeh:
»Kaj si lažeš opojnost v dveh,
saj si sam,
sam,
in ona odšla je bogvekam.«

Miran Jarc.